

“

המזכרת האחרונה שלנו הייתה פתק שכתב יום לפני פטירתו: "לאבא ולאמא היקרים, רציתי להודות לכם על כל מה שאתם משקיעים בי ודואגים לי. ממני, יוסף נעים"

יוסף הצדיק שלי

להשאיר אותך צמוד אלי, זה לא היה עוזר וזה לא היה מצליח, השם שומר עליך. מה שבטוח, אתה לא פחדת, ידעת תמיד מה אתה עושה, ואנחנו היינו רק "מפריעים" לך בתוכניות.

פעם טיילנו בטיילת בטבריה ורצינו שתיתן לי יד. היו שם הרבה חנויות וכביש באמצע ולא היית מוכן לתת לי את היד. אמרתי לך: "יוסף, יש כאן הרבה מכוניות ואני מפחדת ללכת לבד, מי ישמור עלי פה?" ומיד התנדבת לשמור עלי והחזקת לי את היד בחזקה. לפעמים ניסיתי "לברוח לך", כדי שיהיה לך מעניין בתפקיד...

עשינו לך את הברית הכי יפה ומפוארת (במושגים שלנו), ואת החלאקה במירון הכי מושקע. אבא תמיד רצה להיות איתך, כאילו ידע שצריך לנצל כל רגע שבו אתה איתנו. הוא תמיד היה אומר: "יש לי רק בן אחד שיגיד עלי קדיש, אני חייב לתת לו את החיים שלי ולהשקיע בו שיגדל להיות צדיק". הגננות באספת הורים התפעלו תמיד מהאבא שמוכן לעשות הכל כדי שהבן שלו יגדל ויתעלה.

המזכרת האחרונה שלנו הייתה פתק שכתב יום לפני פטירתו, לכבוד אספת ההורים. זמן רב כתב ומחק באותיות של חצי כתב וחצי דפוס, השקיע את כל סבלנותו במה שהפך למזכרת האחרונה שלנו ממנו: "לאבא ולאמא היקרים, רציתי להודות לכם על כל מה שאתם משקיעים בי ודואגים לי. ממני, יוסף נעים".

לדמי חנוכה יוסף לא בחר פליימוביל ולא רחפן, אלא רק טלית, כמו של הגדולים. קנינו לו מ"משכן התכלת" טלית כרצונו הטהור, כתבנו על הנרתיק "יוסף נעים נרו יאיר". עטפנו אותו בה בהלוויה. הוא היה חלק ממנה. יוסף והקדושה. יוסף הצדיק. הוא כינה את עצמו בכל הזדמנות, כמו שלמד מאיתנו ההורים: יוסף נרו יאיר. הוא חזר וביקש ולא ויתר שיכתבו את הביטוי נרו יאיר בכל מקום, גם על העוגה של הסיום. כשנכנסנו למאפיה יוסף הפיקח נזכר וזיהה את המקום ושאל: "אמא, נכון היינו כאן כבר פעם?" עניתי: "כן", פעם היינו לקנות עוגה ליום הולדת, אבל זה היה יקר ולא קניתי, אבל בשביל התורה ובשביל הסיום שלך אני קונה את הכי יקר!" ואז הוא חיבק אותי והתרגש, ורק ביקש שיכתבו על העוגה את המילים: "יוסף נעים נרו יאיר".

עכשיו הנר שלו דולק ליד כיסא הכבוד.

יוסף שלי, כמה אהבת את התורה! תמיד רצית שנספר לך פרשת שבוע. היית נשמה גבוהה. זכינו שגדלת בבית שלנו. כל רגע איתך היה מתנה. אנחנו בטוחים שטוב לך למעלה. תתפלל עלינו משם שיהיו לך עוד הרבה אחים.

אוהבים בלי סוף,

אבא ואמא

מאז שהיית ילד קטן, היית כל כך גדול, כל כך יודע ומבין. אפילו כשהיית תינוק בן יומו, אנשים התפעלו מהמבט שלך, מהעיניים שלך: כמה הן מבינות, כמה הן יודעות.

תמיד הרגשתי שניתנה לי הזכות לגדל את גדול הדור בבית. וכך גידלתי אותך. חשבתי בליבי שהקב"ה נתן לי בן יחיד, בין בנות, כדי שנשקיע בך, שניתן לך כל מה שצריך ילד כדי לגדול ולהיות גדול הדור.

הרב עובדיה זצוק"ל אמר פעם שלילדים שובבים יש נשמה גדולה בגוף קטן, ומכיוון שצפוף לנשמה, היא בתנועה כל הזמן. כמה רצנו אחריך, יוסף, תמיד ביקשתי מד' יתברך שישמור עליך. הרגשתי שאני לא יכולה לבד! היו בך עוצמות שלא ניתן לתאר.

"איפה יוסף?" כמה פעמים אמרתי את המשפט הזה בחיים? פעמים רבות כל כך קראתי: יוסף! יוסף! הרבה יותר מכל שמות אחיותיך גם יחד - אביגיל, מיכל, אסתר ואילה.

תמיד חששתי שיקרה לו משהו. יוסף היה בן יחיד, שמרנו עליו מכל משמר, אבל כשהוא נפטר הוא כמעט לא היה חולה. היה לו חום רק של 38.4. נתנו לו משכך כאבים והחום ירד, והוא, דווקא הוא, עם הלב הטוב שלו, עזר לי לטפל באחיותי החולות. היה לנו לילה קשה, קמתי בבוקר אחרי לילה ללא שינה, התכוננתי ללכת לרופא. באתי למיטתו להעיר אותו. הוא לא נראה טוב. לא נשם. היה קר. התקשרתי לרוב שלנו וביקשתי בדמעות: "הרב, תקרע את השמים, זה הבן היקר שלנו, מה בעלי יעשה בלעדיו?" הוא היה יקר כל כך לאביו. נפשו קשורה בנפשו. התקשרתי למד"א. הם אמרו לי: "תעשי החייאה עד שנגיע". בשלב מסוים כבר הבנתי שאין טעם להמשיך, אך המשכתי בכל זאת, ותוך כדי כך לחשתי: "תודה השם, תודה השם!" כל הזמן אמרתי תודה. למה אנחנו אומרים תודה רק על הדברים הטובים שקורים לנו ולא על מה שאבא מחליט לקחת מאיתנו? יוסף הוא שלו, הוא היה אצלנו רק בשליחות. פיקדון. עכשיו הוא חוזר על הלימוד מלמעלה בדיוק כמו שכאן בבית.

יוסף, אהבת כל כך ללמוד, חזרת שוב ושוב על הטעמים: פשטא, זרקא... שוב ושוב למדת בהתמדה, היית מעיר את אבא בלילות שבת ומבקש: בוא נלמד משניות. רצית רק ללמוד ולקרוא כל הזמן. נהגת לוותר לאחיותיך ולחברים. כולם בוודאי חושבים שנולדת ככה, ילד שעושה מה שאומרים לו, שהולך אחרינו, אבל זה לא נכון. סבתא תמיד אמרה לי: "יש ילדים שהולכים אחרייך ויש ילדים שאת צריכה ללכת אחריהם", ויוסף הוא ילד שצריך ללכת אחריו. תמיד הלכתי אחריך, ותוך כדי החיפושים אחריך, קלטתי שאתה מסתדר, אני לא יכולה